

A Győri Ítéltábla a dr. Szikszai Edina ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Erős Ügyvédi Társulás által képviselt **alperes** ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2018. február 21. napján kelt 15.P.20.591/2017/7. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget, továbbá az illetékügyben eljáró hatóság felhívására az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s**

Felperes, mint adós, valamint alperes, mint kölcsönadó között 2007. szeptember 24-én CHF alapú szabad felhasználású kölcsönszerződés jött létre.

A kölcsönszerződés I.4. pontja szerint

„Felek kijelentik, és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járulékaik nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetés esetén a végrehajtás alapjául szolgál, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az Adós Banknál vezetett számláiról, illetve a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a Felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállaltak.

Felek/Adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékaik, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén, a Bank felkérésére az Adósok banknál vezetett számlái, a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják."

A felperes a keresetében annak a megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés I.4. pontja tisztességtelen, ezért semmis a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk) 209/A. § (2) bekezdése, a 93/13 EKG rendelet 6. cikkének 1. bekezdése továbbá a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet (Korm.r.) 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai alapján.

Véleménye szerint a kifogásolt rendelkezéssel alávetette magát az alperes könyveiben, nyilvántartásaiban foglalt számszaki adatoknak, azokat hitelesnek fogadta el, ezzel lemondott arról, hogy kétségbe vonja a tartozás összegét. Emiatt álláspontja szerint a kikötés megfordítja a bizonyítási terhet, ha ugyanis nem ért egyet a bank nyilvántartásával, akkor neki kell bizonyítania a tartozás összegét.

Arra is hivatkozott, hogy a rendelkezés feljogosítja az alperest a szerződés rendelkezéseinek önkényes értelmezésére, és arra, hogy megítélje, az adós teljesítése szerződésszerű-e, hiszen kizárta annak a lehetőségét, hogy a felek a fennálló tartozás összegéről egyeztessenek. Sérelmezte, hogy az alperesnek a kikötés alapján lehetősége van saját nyilvántartása alapján végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló közokiratot kiállíttatni.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 15.P.20.591/2017/7. szám ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 19.050,-Ft perköltséget és az államnak külön felhívásra 36.000,-Ft eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes által kifogásolt kikötésről már több bírósági határozat is megállapította, hogy nem jogosítja fel kizárólagosan a bankot annak megállapítására, hogy az adós teljesítése szerződésszerű-e, és nem változtatja meg a bizonyítási terhet az adós hátrányára. Nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek és nem ró többlet terhet a fogyasztóra annál, mint ami a polgári perrendtartás rendelkezéseiből következik.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helytadást kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert helytelen jogszabályértelmezésen alapul és a következtetései okszerűtlenek.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta és a tényállást helytállóan állapította meg. Az elsőfokú bíróság tényállásból levont jogi

következtetéseivel az ítéltábla maradéktalanul egyetért.

A Korm.r. 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül az a szerződési feltétel, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja, továbbá kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e, illetve a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Az ítéltábla rámutat arra, hogy a felperes által támadott kikötés nem jogosítja fel az alperest a szerződés egyetlen feltételének egyoldalú értelmezésére sem, ezért nem ütközik a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének a) pontjába.

A Korm. r. 1. § (1) bekezdésének b) pontja az olyan tartalmú szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő fél (a perbeli esetben az alperes) részére a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére, megállapítására biztosít kizárólagos jogosultságot. A rendelkezés tehát nem a felek azon jogát kívánja korlátozni, hogy a velük szerződő fél teljesítésének a szerződésszerűségét megítélik.

Nem állapítható meg az sem, hogy a kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatná meg.

A hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (rHpt.) 206. § (1) és (2) bekezdése szerint a folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonatot) küldeni. A számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekinteni, ha az ellen az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emel kifogást, ez nem érinti követelés érvényesíthetőségét.

A követelésnek tehát az alperes általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén a pénzügyi intézményt terheli annak a bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre. A pénzügyi intézmény erre vonatkozó tényállításai nyilvánvalóan a saját és a fentiek szerint a legalább évenként a fogyasztó számára is közölt nyilvántartásán alapulnak. Amennyiben az adós ezek után azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg hibás a számítása, vagy azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állítását a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell bizonyítania.

Ezen a bizonyítási szabályon a szerződés I.4. pontja nem változtat.

Az ítéltábla utal arra, hogy a Kúria több eseti döntésében is kiemelte, majd elvi élel is rámutatott arra, hogy a támadott kikötés nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg, és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem (1/2018. Gazdasági Elvi Határozat).

A fentiekre tekintettel az ítéltábla megállapította, hogy a felperes által támadott kikötés nem ütközik a Korm. r. felperes által megjelölt egyik pontjába sem, és nem sérti az rPtk. 209/A. § (2) bekezdését sem, mivel a fentiek szerint nem tisztességtelen.

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § (2) bekezdése alapján

helybenhagyta.

Mivel a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles megfizetni az államnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 39. § (3) bekezdésének c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 48.000,-Ft összegű fellebbezési illetéket, továbbá az rPp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes másodfokú perköltségét, amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján 10.000,-Ft + Áfa összegben állapította meg az ítélet tábla.

Győr, 2018. július 3.

**Dr. Világi Erzsébet sk.**  
tanács elnöke

**Dr. Molnár Andrea sk.**  
előadó bíró

**Dr. Sarmon Hedvig sk.**  
bíró

A kiadmány hitelül:                      kiadó